

Bauer Edit, Európa Parlament: Szeretnék hozzájárulni jövők alakításához

A hazai magyarságot két tapasztalt közéleti ember – Bauer Edit és Duka Zólyomi Árpád képviseli az Európa Parlamentben. Mindketten az Együttélés Politikai Mozgalomban kezdték politikai pályájukat – Bauer Edit társadalomkutató, Duka Zólyomi Árpád atomfizikus volt. Feladatuk Strasbourgban korántsem könnyű – olykor saját kormányuk ellenében kell megnyilvánulniuk, ha tisztességgel akarják végezni munkájukat. Lapunk elsőként Bauer Editől kért interjút, hogy bepillantást nyújtsunk – bár meglehetősen tömören – munkájába.

Képviselőasszony: gondolta-e valaha, hogy ilyen munkakört lát majd el mindnyájunk érdekében?

Számomra ez a lehetőség hatalmas kihívás volt – érzelmileg. Apám családját ugyanis Magyarországra, az anyámét Németországba telepítették annakidején, így hát én át tudom érezni a második világháború utáni események súlyát. Amikor elindultam a poszt megszerzéséért, az ösztönzött, hogy a státus elnyerésével picikével talán én is hozzájárulhatok jövők alakításához. Készülni egy ilyen tisztség ellátására nem lehetett,

ám volt egy óriási előnyöm: sokáig dolgoztam a kutatásban, így elemzéseket végezni, jelentéseket készíteni megtanultam. Előnyt jelentett a hazai politizálásban való részvétel is, bár az Európai Parlamentben végzett munka jellege más.

A hazai magyarság érdekeinek védelmében gyakran szembe kell fordulnia a szlovák kollégák nézeteivel. Ennek meg vannak a következményei a hazai médiumokban. Az ön bátorságának és elkötelezettségének nem mindenki örül...

Konfliktus nélkül nem megy az efféle politizálás. Nem csak a médiában támadnak, de itthon leordítanak az utcán, a buszmegállóban, ocsmány jelzőkkel illetnek a sajtóban, rádióban vagy a televízióban közölt hírek következményeként. Gyalázkodó leveleket kapok elektronikus úton is, bár ezeket én már nem olvasom. Nem hagyom magam zaklatni, de nyomaszt a gyűlölködés még akkor is, ha az illetők a névtelenség mögé

rejtőznek. Az én példám is igazolja, milyen könnyű a közhangulatot befolyásolni. Néha mégsem én viselem a legnagyobb terhet, hanem a lányom, aki itthon van, s akire akaratlanul én testálok rá a következményeket.

Milyennek látja az Európai Parlamentből földrésziünk helyzetét?

Európának egy esélye van: ha a földrésziünet alkotó kis országok összefognak. Európa a többi kontinenshez viszonyítva kicsi, s csak akkor maradhat talpon, ha közös célokot követ. Sajnos, bizonyos körök vagy személyiségek még mindig nem szürték le a történelmi tapasztalatokat, nem fogják fel, hogy az ún. tudás alapú társadalom megszervezése a kiút. Sok az értelmetlen, sovínizta megnyilvánulás – nem csak Szlovákiában, mindenütt vannak ilyen problémák –, s ezek félrevezetik a közvéleményt. Európának nem az egynyelvűségben lehet az ereje: a kultúrák sokszínűsége, gazdagsága a jövő. Közös jövők akkor veszik majd el, ha a családok a gyűlöletkeltő környezetben nem óhajtának gyereket. Ez a tét. Az euroskepticizmus, az új nacionalizmus és sovínizmus megjelenése aggasztó. Nézzünk szét a nagyvilágban: Indiában manapság több mérnököt nevelnek mint egész Európában! Kína „ledarálhatja” egész Európát! Mindezek ismert feltevések és mégis – vannak kormányok, melyek nem adnak elegendő pénzt az oktatásra és nevelésre, a kutatásokra, a tudásalapú társadalmak megteremtésére.

A kisebbségeknek mi a reményük az Európai Unióban?

Ha az alkotmányos Unió szerződés életbe lép. Az jogalapot ad a kisebbségi kérdéssel való foglalkozásra. Most ugyanis csak

egyetlen cikkely rendelkezik a kisebbségekről, bár ezzel sem tudunk élni...

Éspedig?

Pozsonyban létrehozták a Szlovák Emberjogi Központot. Ez az intézmény arra jogosult, hogy megvizsgálja az oda érkezett kisebbségi panaszokat. Nem lehet ugyanis diszkriminálni, hátrányosan megkülönböztetni bennünket a munkahelyen, az oktatásban, stb. Szlovákiai magyaroktól 2006-ban egyetlen egy panasz futott be a Szlovák Emberjogi Központba, miközben dől belőlünk a keserűség, ám hivatalosan senki sem kéri ügyeink kivizsgálását. Talán azért /is/, mert nem tudjuk: az antidiszkriminációs törvény esetében a sérelmet elszenvedett kisebbségi előnyös helyzetben van – nem kell bizonygatnia, hogy hátrányos megkülönböztetés érte -, az elkövetőnek kell igazolnia, hogy indokolatlan a számonkérés.

A mesterségbeli témák után most foglalkozunk egy kicsit a magánéletével is... Ön édesanya, van két nagy lánya, 3 unokája, férje Bauer Győző törökországi nagyköveti posztjáról a kormányváltás után idő előtt hazaérkezett; vannak barátai... Mennyi időt tölthet velük?

Először is pillantsunk bele a határidő naplómba. /Bauer Edit előveszi gyönyörű, hordozható számítógépnek beillő, a szokásosnál nagyobb méretű mobiltelefonját és a szemem láttára lapoz a naplójában. A parlamenti üléseken kívül angol nyelvű előadások, szakmai találkozások szerepelnek benne és persze, el kell készíteni az elemzéseket, jelentéseket, válaszolni kell a megkeresésekre, stb. A hét vége általában szabad, akkor pihenhetne, de ő pénteken este hazarepül és Pozsonyból Somorjára tart a családjához. Itthon is vannak azonban programjai – konferenciákat nyit meg, megbeszéléseket folytat, ismerkedik a hazai helyzettel./ Nyilvánvaló, hogy a három unokára, a gyerekeimre, a férjemre, a barátaimra nagyon kevés idő marad. Tudom, hogy ez az öt esztendő ilyen szempontból veszteséges, az unokák nőnek, a barátok lassanként elmaradoznak... Nagy árat fizetek, hogy távol vagyok – ha rápillantok a bőröndömre, mindez még fokozottabban eszembe villan... Remélem azonban, hogy a munkám az Európai Unió Parlamentjében nem hiábavaló. Az idén ért ott egy váratlan, kellemes meglepetés – három képviselőnt jelöltek Az Év képviselő-nője címre Brüsszelbe. Köztük voltam én is. Bár nem én lettem a győztes és fogalmam sincs, hogy kerültem az esélyesek közé – talán maga a tény is jelez valamit.

Batta György

